

DE CARA ELS XIQUETS

E S C O L E S Y M E S T R E S

Jubilat de l'ensenyament ja fa uns quants anys, puc per edat i serveis mirar cap arrere amb ~~xx~~ satisfacció i enyorança. Satisfacció plena en tots els aspectes, perquè vaig justificar cada dia en escriu el jornal que cobrava pel meu treball, que fada vesprada, a l'hora de l'eixida dels xiquets, marxaven els que volien, i els que es quedaven, els més afectes al mestre, seguien treballant en la impremta escolar -técnica Freinet- o treballs amauuals.

Les escoles de poble o escoles rurals de la meua època no eren les d'ara, ni el material i altres dotacions menys encara. Llavors els pobles eren de veres pobles, amb tots els defectes, inconvenients i problemes que caracteritzaven els pobles, comunicats molts d'ells sols per camí de ferradures; sense aigua potable i sense llum elèctrica. Això hi ha que haver-ho viscut per saber el que és. Ara es pot dir que casi no hi ha poble sense aigua i llum i per acabar-ho de rodonir sobren radios i no falta la tele, que són els quatre puntals que avans els separava de la capital o de les ciutats.

Encara així ningú vol viure als pobles, quant és més tranquil la vida. L'aspiració de tots els funcionaris és fugir del poble i anar a viure, amb tots els inconvenients i tensions, a la capital, quan ara als pobles tenen totvel que hi ha a la ciutat i amb més comoditats de distància, de poc i tranquil tràfec urbà i amb cafeteries i pups. Els mestres que ara estan als pobles, amb totes les millores de la capital, be ~~podrien~~ podrien pensar com estarien si de sobte desaparegueren totes aquestes comoditats que els ha donat la civilització, que és com estavem nosaltres els mestres rurals dels anys ~~xx~~ trenta.

Cal pensar ^{que en} ~~en~~ aquells pobles, amb aquelles poques possibilitats de redenció i de millora, com devien ser les escoles rurals. però ben pensat l'escola la fa el mestre. L'escola és per als xiquets xiquets alegre o trista, agradable o repulsiva segons els caràcter del mestre; ell és el qui li ha de donar alegria, vida i esperança per a que cada jornada de classe i treballs siga més agradable.

L'escola rural ha estat sempre a mercè de la consciència personal del mestre; aquesta consciència que millora els nostres pensa-

ments, els nostres sentiments i els nostres actes i tinc la satisfacció d'afirmar que aquells mestres rurals, tant mal pagats, van complir excessivament amb les seues obligacions.

Les escoles rurals patien en aquella època una vida monòtona i aburrida; al mercat pedagògic havien sortit una serie de mètodes per canviar l'ensenyament i jo vaig triar la tècnica Freinet; amb la impremta a l'escola desaparegué l'aburriment. Cada dia la classe prenia una vivor que mai havia tingut. Desseguifa aparegueren els voluntaris, després els encuriosits i al fi tota la classe, grans i menuts trobaren un mitjà d'expressió i que aquesta quedara viva viva per a sempre a les pàgines de la revista SEMBRA que mensualment feiem i que intercanviavem amb altres que ens arribaven de diversos indrets. Però encara ferem més, aconseguirem que els mateixos alumnes redactaren, il·lustraren amb gravats de linoleum i imprimiren els seus quaderns o llibre de lectura, que tant els aprofità per als exercicis de llenguatge i redacció.

Treballar en ~~q~~ equip en una escola rural amb la tècnica Freinet pels anys trenta va ser fer una tasca positiva.

E. SOLER GODES